

Haar vele gezichten

Nicci Cloke

Haar vele gezichten

Dochter. Slachtoffer. Cliënt. Minnares. Monster.
Wie is de echte Katie Cole?

Vertaald door Jonas de Vries

ISBN 978-90-492-0755-7

ISBN 978-94-023-2674-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6911-7 (audio)

NUR 320

Oorspronkelijke titel: *Her Many Faces*

Vertaling: Jonas de Vries

Omslagontwerp: Yeon Kim, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Nicola Cloke

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Opgedragen aan Chris, voor alles.

Katie

Cocktailuurtje. March House komt tot leven met het geluid van shakers en de walm van aftershave. De werkdag is voorbij.

Ik loop langs de tafeltjes en neem de lift naar de kalme, stille lobby. Ik stap de gang in, waar de enige ogen die me aankijken van olievert zijn, veilig opgesloten in hun lijsten.

Ik haal diep adem. Dienblad stevig vast, mijn hand vlak. Cocktails perfect in evenwicht. Deur openduwen met mijn andere hand, snel met het blad naar binnen en dan sta ik weer in de privé-eetkamer, waar de vier gasten aan het schaterlachen zijn.

Dus ik zeg tegen haar, luister, schat, ik kan dit vliegtuig nu direct van je kopen, je hele vloot zelfs, zegt een van hen. Ik druk mijn nagels in mijn palm.

Ik zie Lucian kijken. Een vaderlijke grijns. Of grootvaderlijk liever. Maar een geile ouwe bok is-ie niet. Zulke grijnzen krijg ik vaak genoeg, slijmerig en liefdeloos, een gespleten tong op mijn huid. Maar Lucian kijkt alleen naar mijn gezicht en wil weten hoe ik me voel, laten ze me niet te hard werken, heb ik nog schetsen meegenomen om aan hem te laten zien?

Glimlachen. Zet de cocktails op tafel en mompel iets beleefds, onderdanigs. Vanavond moet ik onzichtbaar blijven.

Je had moeten zeggen: 'Schat, ik kan jón kopen.

Lachende hyena's. Het maakt ze geen zier uit of ik er ben of niet. De dingen die ik in deze kamer heb gehoord, in andere kamers van March House... Een stekend gevoel, alsof je over glasscherven loopt. Elke scherp een pijscheut door je lichaam.

Ik trek me terug en vraag me af hoe ik de avond doorkom.

Simpel, eigenlijk.

Ik stap weer de stille gang in. Laat ze maar, luister naar het tikken van

de klok, de avond die langzaam voorbijglijdt als stromende wijn. Gezichten die rood aanlopen, stemmen die steeds luider worden.

Doe wat ze van me willen, sta naast ze nog voordat ze beseffen dat ze me nodig hebben. Uitschenken, inschenken, bedienen en wegwezen.

Mijn tijd komt nog wel.

Wacht maar.

Tarun

'Katherine'

Je was een uitdaging, eerlijk is eerlijk.

Ik zat juist achter mijn bureau toen mijn telefoon ging. Toen ik Ursula's naam op het scherm zag staan, was ik geneigd haar weg te drukken. Toch nam ik op, enkel omdat ik me verplicht voelde tegenover de vrouw die een goede vriendin van me was geweest toen ik die het hardst nodig had. Maar zodra ik haar geratel hoorde, had ik er al spijt van.

'Fijn dat je weer *back in action* bent,' zei ze, waarop ze me over jou vertelde.

Je was tweeëntwintig, een serveerster in March House, een privéclub in hartje Mayfair waarvan de leden tot de rijkste en machtigste mensen in Londen behoorden. En je werd beschuldigd van de moord op vier van hen.

Ik stelde me de plaats delict voor. Een privé-eetkamer met antieke, eikenhouten tafel. Aan het hoofd Lucian Wrightman, de eigenaar van de club, met de fles vergiftigde cognac voor zijn neus. Twee van zijn gasten, vastgoedmagnaat Harris Lowe en de staatssecretaris van Financiën Dominic Ainsworth, waren gestorven op hun stoel, terwijl de derde, oliebaron Aleksandr Popov, op de vloer was aangetroffen, op enige afstand van de tafel. Een poging om alarm te slaan die door de dood was verijdeld.

Een dodelijke dosis blauwzuur zorgt dat de cellen van het lichaam geen zuurstof meer kunnen opnemen, resulterend in verwarring, duizeligheid, stuiptrekkingen en snelle cardiovasculaire achteruitgang totdat het slachtoffer het bewustzijn verliest en sterft.

Een wrede manier om iemand te vermoorden. Maar ik heb wel erger gezien.

Je was weggegaan. Op beveiligingscamera's was te zien dat je kort na middernacht de club verliet, waarna je gearresteerd werd toen je met de eerste trein vanuit Paddington de stad uit probeerde te komen. Je had tegen de agenten gezegd: 'Ze hebben het verdiend.'

Dus ja, je was een uitdaging.

Tijdens de verhoren had je ervoor gekozen er het zwijgen toe te doen. Je had je pro-Deadvocaat genegeerd en had ook niets gezegd toen je vader Ursula als haar vervanger had ingehuurd. En hoewel ze vol vertrouwen over de zaak sprak, werd het me snel duidelijk dat je een zeer goede advocaat nodig had, wilde je op vrije voeten komen.

Ik had me vereerd moeten voelen dat Ursula mij had uitgekozen. Maar toen ik haar aantekeningen doornam, be kroop me een gevoel van ontzetting.

John

'Kit-Kat'

Je was een cadeautje. Onverwacht maar niet ongewenst, een meisje als nakomertje na twee jongens. Drie dagen voordat je werd geboren, vierde je moeder haar achtendertigste verjaardag. Zeker niet oud, maar na Bobby hadden we niet gedacht dat we nóg een kindje zouden krijgen. We waren dolgelukkig met de jongens en hadden er vrede mee dat ons kleine gezinnetje niet groter zou worden.

Maar toen was je daar ineens. Het allerliefste meisje van de wereld, zeven pond schoon aan de haak en blij om te worden vastgehouden door iemand die van haar hield. Geboren met een lach, zeiden we altijd, hoewel Bobby, die wat moeite had met de verandering, tegen iedereen zei die het maar horen wilde: 'Ze moet een boertje laten.' Hij had de gewoonte gesprekken van volwassenen af te luisteren en stukjes conversatie op te pikken als een ekstertje. Misschien herinner je je nog, toen je klein was, dat hij altijd tegen mensen zei dat je een 'ogenlikje' was?

Het was Stephen, elf jaar ouder dan jij, die zijn rol van grote broer meteen serieus nam. Toen je nog een peuter was, hield hij je handje vast bij het oversteken, ook al was de straat rustig, en toen je ouder werd, greep hij altijd in als je – avontuurlijk en ondeugend als je was, altijd op ontdekkingstocht – besloot om in een boom of op een hek te klimmen, met je kleine, blauwe driewieler achteruit probeerde te fietsen of in de schoorsteen kroop, op zoek naar de Kerstman. Je was gek op de verhaaltjes die hij voor je verzong, over een beer genaamd Howard en een dapper meisje dat – op jouw verzoek – Pannenkoek heette en die samen op avontuur gingen in verre, magische streken, onder de dubieuze leiding van de Hatseflatsvogel. Niets maakte je meer aan het lachen dan die ondeugende vogel, en telkens als we in de tuin of op

het strand waren, zag ik je naar de lucht turen in de hoop een glimp van hem op te vangen.

Je moeder en ik begonnen ons zorgen te maken toen je ouder werd, meer dan bij de jongens. Misschien is dat normaal. Het is doodeng om je dochter de wijde wereld in te sturen. En je was koppig, zo onverschrokken dat ik soms 's nachts wakker lag, piekerend over de vraag wat de wereld van je zou maken en wat jij van de wereld zou maken. Want zo af en toe deed hij je versteld staan, en als vier-, vijf-, zesjarige zat je vol met vragen: *Waarom slaapt die man op de stoep? Waarom is die mevrouw zo verdrietig? Waarom moet ik naar school? Waarom wonen we in een huis en niet op het strand? Kan ik later een vliegtuig besturen? Mag ik morgen taart voor ontbijt? Wanneer is het weer Kerstmis?*

Maar al te vaak had ik het gevoel je teleur te stellen met mijn antwoorden en dat ik dingen voor je achterhield als ik zei: *Soms zijn mensen gewoon verdrietig* of *Dat is nou eenmaal hoe het gaat*.

Toen je zes was, werd je een keer boos omdat je niet in je eentje op het veldje achter het huis mocht kamperen. Je moeder had je de boeken laten zien waar zij vroeger zo dol op was geweest en toen je naar audio-boeken van *De Club van 7* en *Nancy Drew* had geluisterd was je voor de bijl gegaan. Je wilde overvallers en smokkelaars op heterdaad betrappen en had in het schijnsel van je zaklamp aantekeningen gemaakt in een van je schoolboeken. Ik had gezegd dat het niet veilig was. 'Maar waarom dan niet, papa?' had je gevraagd, ongeduldig. Waarop ik besepte dat ik je niet durfde te vertellen dat er tegenwoordig wel grotere gevaren waren dan smokkelaars. Stephen bood nog aan om samen met je in de tuin te kamperen, waarop Bobby, die niet graag buitengesloten werd, ineens ook enthousiast werd.

Stephen en ik zetten samen de tent op en jij schoot al naar binnen nog voordat we de scheerlijnen hadden vastgezet.

'Perfect,' zei je, en je ging op je buik liggen, een notitieblok voor je neus en met een oude verrekijker die je oom voor de jongens had gekocht om je nek. 'Kom ook naar binnen!'

Ik liet jullie alleen en die avond keek ik uit het slaapkamerraam naar

de gloed van de zaklantaarns die door de tent schoot. Het was kouder dan ze hadden voorspeld en toen ik naar buiten liep om te kijken of alles goed ging, had ik eigenlijk wel verwacht dat je weer naar binnen wilde.

Maar je lag opgekruld in je slaapzak, diep in slaap, terwijl de jongens in stilte aan het lezen waren. Stephen, die toen zeventien was en waarschijnlijk veel liever met zijn vrienden de hort op was gegaan, accepteerde glimlachend de extra dekens die ik had meegebracht. De tienjarige Bobby, doorgaans veel te cool om ook maar iets met ons te willen ondernemen, wees naar het notitieblok. 'Nog geen smokkelaars of overvallers,' zei hij, 'maar we hebben wel een uil gehoord, en een autoalarm.'

De volgende ochtend, vlak na zonsopgang, kwam je weer naar binnen, met haren die alle kanten op stonden en je pyjama klam van de dauw. Onder je ene arm hield je je pluchen kat Pudding geklemd en onder je andere arm het notitieblok, en ik had je nog nooit zo gelukkig gezien.

Max

'Killer Kate'

Jij was het verhaal waarop ik had gewacht.

Iedereen had weleens van March House gehoord. Een plek waar geld en een uitnodiging belangrijker waren dan verstand. Waar popsterren samen met wereldleiders coke snoven op het toilet en knappe acteurs zich inlieten met royalty, en waar een aantal van de grootste zakelijke deals en beleidsbeslissingen van de vorige eeuw bekosttoofd zouden zijn.

Een moord daar zou sowieso smakelijke krantenkoppen hebben opgeleverd, maar de identiteit van de slachtoffers maakte het alleen maar smakelijker. Eigenaar Lucian Wrightman was dan wel geen bekende naam, maar was rijker dan Croesus en werd getipt voor een ridderorde. Dominic Ainsworth, dankzij zijn strakke zipscheiding en zijn altijd iets rood aangelopen hoofd de natte droom van elke spotprenttekenaar, had twee jaar eerder nog geschutterd in een ontbijt-tv-programma, maar had zich sindsdien om onverklaarbare redenen weten op te werken tot staatssecretaris van Financiën, ook al zou hij nog moeite hebben gehad zijn eigen huishoudboekje op orde te houden, laat staan de schatkist.

Dan had je nog Popov, een miljardair met belangen in van alles en nog wat – niet in de laatste plaats in het voetbal, als nieuwe eigenaar van een eerstedivisieclub – en gezegend met een uiterlijk dat luid bezongen werd op allerlei vrouwenforums. Harris Lowe was daarentegen ronduit saai als erfgenaam van het Lowe Diamonds-familiefortuin en hoofd van Lowe Estates, dat meer dan de helft van alle panden in Mayfair bestierde, inclusief het pand waarin je hem hebt vermoord.

Samen waren ze goed voor meerdere huwelijken, talloze affaires en een choquerende – ziekmakende – hoeveelheid geld. Ondeugende jon-

gens dus. We stonden dan ook te popelen om te ontdekken wat ze precies hadden uitgespookt om doelwit te worden.

Toen kregen we het nieuws over jouw arrestatie: een serveerster van de club, tweeëntwintig jaar oud, amper één meter zestig lang en met een timide voorkomen. Niet echt iemand om bang voor te zijn.

Het verhaal explodeerde: de ene na de andere kop, jaloersmakende clickrates bij elk artikel dat we online zetten. En toen je eenmaal in staat van beschuldiging was gesteld, nam ik me voor om alles over je te weten te komen wat ik maar kon opduikelen.

John

'Kit-Kat'

Op Vaderdag kreeg ik een keer bloemen van je. Je was gaan wandelen met Stephen en telkens als hij even de andere kant op keek, plukte je stiekem een bloem uit iemands voortuin. Je gaf ze aan me terwijl je handen nog onder de aarde zaten, met een gat in je grijns op de plek waar je een ondertand was verloren en met een veeg groene inkt op je wang van toen je jezelf een paar dagen daarvoor nog een tattoo had gegeven.

'Sorry,' zei Stephen. 'Ik zei nog dat ze dat niet moest doen.'

'Jongens houden niet van bloemen, stommerd,' zei Bobby, wat je oprecht leek te verbazen.

'Iedereen houdt van bloemen,' zei je, en je keek me hoopvol aan.

'Ik ben gek op bloemen,' zei ik.

'Net als die mensen die ze in hun tuin hadden staan,' zei je moeder. 'Bobby, pak je spullen. Ben je klaar, Kit?'

Je keek me aan en schudde je hoofd. 'Ik wil thuisblijven vandaag.'

Je wilde altijd dolgraag mee naar de sporthal als Bobby moest trainen. Als kleuter zag je de hal vooral als reusachtig speelparadijs en moesten we je altijd uit de landingskuil naast de bok en de brug met gelijke leggers vissen als je je weer eens tussen de schuimblokken had verstopt. Nu je ouder was, nam Julia, die gek op je was, altijd even de tijd om je te helpen met het oefenen van de handstand of om je haar te vlechten terwijl Peter aan de slag ging met Bobby.

'Dat kan niet,' zei je moeder. 'Kom, snel nou.'

'Alsjeblieft!' smeekte je me.

'Ik moet Stephen wegbrengen,' zei ik. 'En je wilt niet de hele dag in de auto zitten.'

‘Jawel,’ zei je, en daarmee was de kous af. Je holde weg om je schoenen en Nintendo te pakken.

Je moeder haalde glimlachend haar schouders op. ‘Dan ben je tenminste niet alleen als je weer terug moet rijden.’

‘Kom je niet kijken dan?’ vroeg Bobby, zijn tengere gestalte gebukt onder de enorme sporttas om zijn schouder.

Ik probeerde altijd bij zo veel mogelijk trainingen en wedstrijden te zijn. We hadden juist een nieuwe dierenarts aangenomen in de kliniek, zodat ik wat meer vrije tijd had, en je moeder en ik verdeelden het halen en brengen zo goed als we konden: verjaardagspartijtjes, zwemlessen, speelafspraken. Maar je moeder kon het goed vinden met Peter, en nu ook met Julia, en dus was Bobby haar taak geworden en regelde ik andere dingen.

‘Volgend weekend, beloofd.’ Ik gaf ze beiden een kus en dirigeerde je samen met Stephen naar de auto.

Ik had niet gewild dat Stephen naar Sandhurst ging. Het was eigenlijk niet in me opgekomen toen ik met je moeder trouwde dat de militaire tak in haar familie door een van onze kinderen diende te worden voortgezet. Toen jullie nog jong waren, had ik ervoor gekozen de opmerkingen van je oom en opa te negeren, en had ik gedacht dat Stephen – eindeloos geduldig en aardig als hij was – een goede leraar zou worden, of een verpleegkundige, of een schrijver misschien. Want je had het nog steeds over Howard en Pannenkoek en de Hatseflatsvogel.

Maar Stephen had zijn zinnen op het leger gezet en zelfs ik kon zien dat het hem goed deed. Toen ik hem naast me zag zitten in de auto, kalm en vol zelfvertrouwen, en met kortgeknipt haar, moest ik mezelf dwingen opnieuw te kijken, aangezien ik het tengere, zachtaardige jongetje van vroeger niet langer in hem herkende.

Eenmaal op de snelweg praatten we over Stephens medekadetten en zijn instructeurs en de oefeningen waaraan hij in het laatste trimester mee zou doen. Jij speelde je spelletje en negeerde ons. Eerst had je nog enige interesse getoond in de overlevingstechnieken die Stephen had geleerd en wilde je zelfs je eigen gecamoufleerde schuilplaats maken achter het rozenperk van je moeder, maar daarna was je aardig van slag

geweest toen Stephen zich in zijn tweede jaar had ingeschreven voor een uitwisseling met West Point in Amerika en je hem drie maanden niet had gezien. Daarna negeerde je elk gesprek over zijn opleiding, alsof dat de nare herinnering kon verdrijven.

‘Kom je op tijd naar huis voor de boerderij?’ vroeg je toen het gesprek even was stilgevallen.

‘Dit jaar niet.’ Stephen draaide zich om in zijn stoel. ‘Maar als ik thuiskom, neem ik je mee naar Londen, goed? In de open dubbeldekker, om alle gebouwen te zien. Zoals beloofd.’

‘Best,’ zei je, rollend met je ogen, en je zette het volume van de Nintendo harder.

Maar toen het tijd werd om afscheid te nemen werd je ineens ernstig en omarmde je hem zo stevig dat je alle lucht uit zijn longen drukte. We keken elkaar aan en hij glimlachte.

‘Braaf zijn, oké?’ Hij aaide je over je bol en je stapte achteruit en zei dat je dat zou doen.

Toen je zeven was, was je verzot op tekenen. Je had een lesboek gevonden in de bibliotheek, hoewel dat nog iets te moeilijk voor je was. Je tong piepte uit je mond terwijl je de stappen voor het tekenen van een hond probeerde te volgen. Je vond alles reuze-interessant en trok plaatjes over van dingen die Stephen leuk zou vinden: Angkor Wat, de Chinese Muur, de ‘Grote Acht’ van het Groot Barrièrerif en een hanenkamplant waarvan de bloemen eruitzagen als hersenen en waarvan je een afbeelding had gevonden in een oud tuinboek van je moeder.

Je was altijd behulpzaam, stond altijd naast me in de keuken of in de tuin en vroeg dan of ik iets voor je te doen had. ‘Je kleine schaduw,’ zei je moeder eens, hoewel je net zo graag naast haar op de bank kroop terwijl zij huiswerk nakeek. Je hield van gezelschap, van babbelen. Je had altijd wel iets te zeggen, altijd een vraag om te stellen.

Met z’n vieren reden we naar Stephens afstudeerparade, jij en Bobby netjes gekleed en met gekamde haren. Ik was zo ontzettend trots op jullie allemaal terwijl ik mopperde dat jullie rechttop moesten staan voor de foto. Toen we naderhand terugliepen naar de auto, liepen je moeder

en jij vooruit, jij met een grasvlek op de zoom van je jurk en trekkend aan de panty die te groot voor je was. Je moeder legde een arm om je schouder en trok je tegen haar aan, waarop jij stralend opkeek.

Ik denk nog vaak aan dat moment en zie het kraakhelder voor me, een ansichtkaart uit een andere tijd. Ik wou dat ik erin kon stappen, zodat ik mijn pas kon versnellen om jullie beiden te omarmen en nooit meer los te laten.

De volgende lente werd je acht. Je verjaardag was op een maandag, een onrecht dat je zeer aan het hart ging en je teleurstelling over het feit dat Stephen pas over twee maanden terug zou komen uit Afghanistan alleen maar verergerde. Maar je kikkerde wat op door je cadeautjes – de schitterende encyclopedie die je moeder voor je had uitgekozen, de spelletjes, de kleren en de haarvlechtset die je zo graag wilde – en was toch nog blij naar school gegaan.

Die ochtend gingen we naar de supermarkt om de spullen te halen voor je lievelingseten: hamburgers, hotdogs en de mac & cheese van je moeder. Bij de champagne hadden we een grens getrokken.

‘Van wie heeft ze dat woord trouwens geleerd, canapé?’ zei je moeder, en ze keek fronsend naar het lijstje dat je voor ons had geschreven.

Ik duwde het karretje verder en pakte het gehakt voor de hamburgers. ‘Komt uit *Ratatouille*, vermoed ik.’

‘Misschien moeten wij maar aan de champagne,’ verzuchtte je moeder. ‘Dat is toch wel eerlijk?’

Het kwam zelden voor dat we samen een vrije dag hadden. De school van je moeder was dicht vanwege een gebarsten waterleiding en ik had na herhaaldelijk klagen van personeelszaken een van mijn vele opgespaarde vakantiedagen opgenomen. Eenmaal thuis maakte ik sandwiches, die we in de tuin opaten, aangezien het lekker weer was. We luisterden naar de vogels die zongen in de eikenboom.

‘Ze was zo’n schattig baby’tje,’ zei je moeder. ‘Herinner je je die wangetjes nog?’

‘En de dikke polsjes.’

Ze legde een hand op haar borst. ‘Perfect in alle opzichten.’

De deurbel ging, schel en kort. ‘Dat zal de taart wezen,’ zei je moeder terwijl ik opstond. ‘Die vrouw zei tussen een en twee uur.’

Maar toen ik de deur opendeed, zag ik een man staan van min of meer mijn leeftijd, gekleed in pak. Onberispelijk, kalm. Maar een kleine beving in zijn stem verraadde hem toen hij de woonkamer betrad en ons vroeg om te gaan zitten, waarna hij het nieuws bracht.

Stephen, gedood door een bermbom terwijl hij op patrouille was in Nad Ali.

Je moeder, die naast me op de bank zat, slaakte een jammerlijke kreet en boog voorover, haar gezicht verborgen in haar handen.

Je raakte erg gesteld op onze contactpersoon, een jongeman uit hetzelfde regiment als Stephen en die zelf ook zusjes had en vaak de tijd nam om met je te praten. Op een middag, toen hij langsgesproken was om ons te helpen met het regelen van de begrafenis, hoorde ik je hem vertellen over de brieven die Stephen naar je had gestuurd, en je liet hem vol trots de blauwe velletjes zien, vol met grappen, tekeningen en Stephens beschrijvingen van het kamp en de dingen die hij het meest miste van thuis. Het viel me op dat je in de tegenwoordige tijd over hem sprak – *Hij schrijft dat het erg heet is en dat hij het eten lekker vindt en dat Cheryl Cole binnenkort op bezoek komt en dat hij haar dan de groetjes van mij zal doen* – en hoe de contactpersoon vervolgens subtiel de verleden tijd gebruikte: *Zo te horen hield je broer veel van je. Hij miste je vast vreselijk.*

Toen je moeder de brieven op de keukentafel zag liggen, verstopte ze die op de bovenste plank van een keukenkastje. ‘Ze raakt ervan van streek,’ zei ze, hoewel ik nu vermoed dat het tegenovergestelde het geval was.

Stephen werd begraven op de militaire begraafplaats in het westen van Londen. Je oom Neil kwam over uit Schotland en was een van de kistdragers. Hij had gediend in de Golfoorlog en had daarna de boerderij van je moeder overgenomen toen je opa te ziek was geworden, en toen ik die ochtend met een knoop in mijn maag naar beneden kwam, stond hij in uniform in de keuken om het ontbijt klaar te maken terwijl

jij en Bobby stilletjes aan tafel zaten. Even dacht ik dat Stephen er stond, en pas op dat moment, toen Neil zich omdraaide en ik zag dat hij het was, wist ik dat ik mijn zoon nooit meer zou zien.

Na de begrafenis zette je een ingelijste foto van Stephen in uniform – eentje die ik had gemaakt tijdens zijn afstudeerparade, met jou grijnzend naast hem – op je nachtkastje. In de daaropvolgende maanden merkte ik dat hij telkens weer ergens anders stond. De ene keer was hij naar je kussen gericht, de andere keer naar de kamer, dan weer stond hij op de vensterbank of op de klerenkast. En ik was blij dat je hem aanraakte en vasthield, terwijl ik ronddoolde door het huis, mijn blik op de vloer gericht, te bang om naar de familiefoto's te kijken die we zo achteloos her en der hadden opgehangen, alsof er nog vele zouden volgen. Maar jij wilde je Stephen herinneren. Alsof jij als enige van ons dapper genoeg was om dat te doen.

Tarun

'Katherine'

Ik bleef tot laat op kantoor en las Ursula's e-mail nog een paar keer door. Ik was blij dat ze me direct had benaderd in plaats van via mijn assistent. Het was, zo vond ik zelf, inderdaad weer tijd om aan het werk te gaan, maar nu ik over jouw zaak las, wist ik het niet zo zeker meer.

Ik probeerde op een rijtje te zetten wat de jury nodig zou hebben om je schuldig te bevinden aan moord. Daarbij zocht ik naar manieren om de argumenten van de aanklager te kunnen ontzenuwen. Ik zocht dus naar omissies, naar zwakke plekken. De dingen die schreeuwden: hier valt over te twijfelen.

Het leed geen twijfel dat je positie niet te benijden was. Je had het viertal de hele avond bediend, in een eetkamer op een andere verdieping dan de rest van de club en de gasten, en de enige vingerafdrukken die op de fles vergiftigde cognac waren aangetroffen, waren van jou en van Lucian Wrightman zelf. Je was vroeg weggegaan zonder iemand in te lichten en toen de politie je arresteerde, zei je dat ze het hadden verdiend.

Maar dat betekende niet dat er geen reden tot twijfel was. Toen ik die aantekeningen doornam, zag ik mezelf al voor de rechter staan en kreeg ik een indruk van de vragen die ik aan de getuigen à charge kon stellen. Ik was totaal onverwachts weer de persoon die ik ooit was geweest, en dat voelde goed.

Maar net zo snel bekreep me dat andere bekende gevoel: het gevoel dat je langs een afgrond loopt, zonder te weten of de grond onder je voeten zal wegzakken of niet. Ik las meerdere keren wat Ursula over jou geschreven had en daarna, in de volle wetenschap dat dat een ontzet-

tend slecht idee was, las ik wat de kranten over je arrestatie hadden geschreven.

In mijn werk is het gebruikelijk om geen onderscheid te maken tussen cliënten en om elke zaak aan te nemen, mits je capabel genoeg bent om de verdediging te voeren en mits de beloning gepast is. Het recht moet voor iedereen toegankelijk zijn, wat betekent dat je geen zaken mag afwijzen omdat ze controversieel, impopulair of lastig zijn. Ik heb die regel altijd nageleefd en heb iedere cliënt altijd naar mijn beste vermogen verdedigd.

Maar ik was niet langer de advocaat die ik vroeger was en wist niet meer of ik deze zaak – of welke zaak dan ook – wel aankon.

Toen ik naar huis liep, belde ik Ursula.

‘Ik weet het niet,’ zei ik toen ze opnam. ‘Misschien ben ik niet de juiste persoon voor deze zaak.’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordde ze.

‘Ik ben er niet klaar voor –’

‘Je bent er klaar voor,’ onderbrak ze me, op een toon die me vertelde dat ze geen tegenspraak duldde. ‘En je kunt haar helpen.’

Ik viel stil en keek naar de ingang van het metrostation.

‘Het is Marla niet, Tarun,’ zei Ursula.

Ik kwam tot stilstand en hapte naar adem.

‘Kom op,’ zei ze. ‘Ik heb je nodig. En jij hebt dit nodig.’

John

'Kit-Kat'

In de maanden na Stephens begrafenis, toen het te stil in huis was, te rustig, was jij er met je vragen, je verhalen over wat je die dag had meegemaakt, je grappige maniertjes. Elke avond stond je erop samen met mij de hond uit te laten en dan stond je al bij de deur te wachten, in je pyjama en met dichtgeritste jas. Samen met Wilbur, die al je knuffels, plagerijtjes en spelletjes lijdzaam onderging, liepen we dan steeds hetzelfde rondje, over het veldje en door de duinen naar het strand. Je zei dat je dat het leukste moment van de dag vond, maar een paar maanden later hoorde ik je tegen je moeder zeggen dat je niet wilde dat ik me eenzaam voelde.

Naarmate de tijd verstreek en het normale leven min of meer terugkeerde, probeerde je ons altijd aan het lachen te maken. Je bracht mij en je moeder tot tranen met je imitaties van beroemdheden, de burens en de klanten van de dierenkliniek. Ik kan me nog goed herinneren hoe treffend je mevrouw Pollock kon nadoen, de manier waarop je met je hand op je heup een denkbeeldige receptioniste terechtwees: *'Ik heb het nu al duizend keer gezegd, de wachtruimte is te koud voor mijn Bitsy!'*

Je was dan wel geen studiebol, maar je hield van school. Je was dol op kunst en creatief bezig zijn, vooral toen de leerkracht een naaimachine voor je meebracht. Toen je thuiskwam, was je zo enthousiast dat je moeder háár oude machine van zolder haalde, waarna jullie samen de rest van de zomer de tweedehandszaakjes afstruinden om oude T-shirts en jurkjes te kopen, die je vervolgens in opperste concentratie in stukken knipte om de patronen en steken uit te proberen die je uit een bibliotheekboek had gehaald.